

ԳԱՐՆԱՆ ԺԱՂԻԿՆԵՐԻՆ

Պողոտիկ, զուարթ ծաղիկներ՝
Գարնան մուտքին չքաղիբ
Դուք պճնել էք դաշտ, արօտ,
Առուի ափեր գեղադիր։
Ծածանում էք մարգերում,
Զարդարում լեռ ու բարափ,
Արևից շող կորգելով՝
Գիշերից ցօղ ու տարափ։
Փայլում էք հա՛ շուրջ բուրում
Այդքան քնքոյշ ու սիրուն՝
Որ ձեր տեսքին զմայլած
Միտը՝ սիրով պատարուն
Արհամարհէ վշտերը,
Գրկէ կեանքը ջերմագին,
Եւ սիրաշուրթ համբուրին
Զոհէ իւր սիրտն ու հոգին...
Կար ժամանակ որ ես էլ
Գարնան ժպտին սիրահար,
Մնում էի անհամբեր
Ձեր բացուելուն գունավառ.
Պտրում էի դաշտերում
Զիւնածաղիկ, մանիշակ,
Իսկ ծաղկոցում՝ վարդ, քրքում,
Յասմիկ, շուշան ու մեխակ։
Կապում էի նոցանից
Փնշեր բուրեան ու քնքոյշ՝

Եւ խանդավառ, ժպտադէմ
Նուէր տանում սիրունուս.

Եւ աչերը սէգ կուսին
Պայծառ երկնից համատիպ,
Զեր երփներանգ թերթերին
Նայում էին լուսաբեր:

Ապ՝ ժպտալով ինձ անոյշ՝
Փունջն հոտոտում քաղցրաբոյր,
Եւ սերտ սիրոյն ի նշան
Տալիս ինձ ջերմ, հուր համբոյր...

Աւանդ, բաղդիս նախանձեց
Զարագուշակ, սև ոգին,
Զերմ սրտի մէջ դրաւ ցուրտ,
Սէրը դարձուց արեան գին:

Ժպլիտ, թէ ջերմ համբոյրներ,
Գգումնք, թէ խանդ գեղանու
Սիրապատար հոգւոյն հետ
Թումն ինձնից, ո՛հ, հեռու...

Ինչո՞ւ այլ ևս՝ Փլօրայի
Պսակին զարդ ծաղիկներ,
Բացւում էք ու հրապուրում
Արտասուացող իմ աչեր:

Ո՞ւմ համար ես կթեմ ձեզ,
Ո՞ւմ համար փունջ պատրաստեմ,
Իմ դիցունին էլ չըկայ,
Փակուեց արդէն իմ եղեմ...

Թառամեցէք, ո՛հ, դուք էլ,
Կամ խնդրեցէք Աստծուն
Որ աչքերիս վարագոյր՝
Իսկ սրտիս տայ թմրութիւն,
Զը տեսնեմ ձեր վառ պատկեր,
Ոչ էլ զգամ անոյշ բոյր...